Domsöndagen 2026 11 22 i S:t Peters kyrka

Kristi återkomst

Hesekiel 47:6-12
1 Korinterbrevet 15:22-28
Matteusevangeliet 13:47-50

Domsöndagen kommer inte till oss med ett enkelt eller slätstruket evangelium. Det är tuffa utmaningar som möter oss.
Men så är det ju också med våra liv, rätt många gånger är det ganska turbulent.
Idag ska vi fundera över hur vi kan hålla fast vid tron under det som vi möter under våra skiftande livsdagar.

Efter predikan ska vi få lyssna till en sång som säger ”Det är väl med min själ”.
Min fråga idag är:
hur kan vi leva med den tryggheten så att vi mitt i det svåra som livet kan innebära, mitt bland alla frågetecken som reser sig, kan göra en sådan bekännelse: ”Det är väl med min själ”?
Kan vi leva med en sådan tillförsikt inför framtiden?

Jag skulle först vilja säga några ord om sångförfattaren Horatio Spafford. Han var en troende amerikansk affärsman som levde under 1800-talet. Han hade investerat sin förmögenhet i fastigheter i Chicago.
Efter flera ekonomiska nederlag först då han vid den stora stadsbranden i Chicago, såg sin förmögenhet brinna ner till grunden och sedan fick han ännu fler ekonomiska bakslag, när han försökte bygga upp sin förmögenhet igen. I det skedet sände Horatius sin hustru och sina fyra döttrar med båt till Europa, där han hade tänkt att han senare skulle möta upp med dem.
Men vid färden över Atlanten kolliderade fartyget med ett annat skepp, och då sjönk det skepp familjen var med på och alla fyra döttrarna drunknade, bara mamman överlevde.
På väg att trösta sin hustru Anna skrev Horatius sången när han passerade den plats där döttrarna hade försvunnit:
”När frid likt en källa ger ro till min dag
När sorger likt vågorna slår
Vad än är min lott, är jag viss om det blott
Det är väl, det är väl med min själ.”

Horatio och hustrun Anna fortsatte snart från Europa till Jerusalem.
Möjligen klingar namnet Anna Spafford bekant, då det var hon som byggde upp den amerikanska kolonin, dit också många svenskar från Nås utvandrade och Selma Lagerlöf har berättat om i romanen Jerusalem.

Horatio Stafford hade anledning att reflektera över att livet såg ut som om det bara blev mörkare och mörkare! Men mörkret fick inte makten över honom.

Kanske kan vi känna igen det i våra liv, även om det inte är så dramatiskt så känner vi säkert igen det temat inte minst under den här tiden på året.
November är mörk och grå och för varje dag blir det allt mörkare.
Det paradoxala är att ju mörkare det blir, ju mer närmar vi oss ljuset.

Allt handlar om vilket perspektiv vi har.

För mig är det detta som Domsöndagen handlar om. Det är frågan om att leva med rätt perspektiv i livet och inför slutet och det kommande livet
I den gammaltestamentliga läsningen så läste vi några ganska härliga men också obegripliga ord, eftersom de är ryckta ur sitt sammanhang.

Profeten Hesekiel befinner sig i exil, i Babylon, tillsammans med en stor del av sitt folk. Det händer ca 600 år före vår tideräkning.
Jerusalems tempel har blivit förstört.
I en syn förs nu Hesekiel till Jerusalems tempel, som han i synen ser återuppbyggt.
När vi kommer in i berättelsen ser han vatten strömma fram från templets innersta. Det blir till en flod och vid stränderna växer träd vars frukter blir till föda och blad blir till läkedom.
Den synen berättar Hesekiel om för sitt folk under landsflykten. För tröst och hopp.

Men även med Hesekilels profetia var det svårt för dem att förstå att ju mörkare det blev ju mer närmade de sig ljuset.

Profetian blev ett vittnesbörd om Gud som gör allting nytt, och den kunde föregripa det som skulle komma att ske och blev på så sätt ett vittnesbörd om ljuset som följer på mörkret. Ett budskap om den befrielsen som kommer att efter fångenskapen.
Genom profetian fick de ett hjälpmedel att leva med tillförsikt inför framtiden, leva med rätt perspektiv.

Svårigheterna i nuet betydde inte att utgången, slutet var oviss.

I Korinthierbrevet berättar Paulus om att han uppfattar att det finns en helig ordning i allt som sker.
Det började med Adam och genom honom kom döden in i världen.
Så kommer Kristus och besegrar döden.
Konsekvensen av hans uppståndelse är densamma som följden av Adams fall. ”Liksom alla dör genom Adam, så ska alla som tillhör Kristus få nytt liv genom honom”.

Det betyder alltså att såsom döden genom Adam inte gör några undantag, så ska inte heller livet genom Kristus göra några undantag.
Kristi uppståndelse är en garanti för att hans efterföljare också kommer att uppväckas från de döda.
En trygghet och ett riktigt perspektiv att leva med också i det mörkaste mörker.

I evangelietexten berättar Jesus, genom en liknelse, om hur det är med Guds rike eller himmelriket.
Det finns flera liknelser om detta, men det är som om ämnet är alldeles för stort, så Jesus undervisar om en del i taget.
Genom att liknelserna hade olika lager så kunde Jesus se vem som kom bara för att få lite se lite mirakler och få lite underhållning och vem som var villiga att försöka förstå de under liggande lagren, den verkliga meningen.

För att bli medborgare i Guds riket krävs ingen födelseattest, inte heller migrationsverkets godkännande.
Det som krävs är en radikalt förändrad livsstil, som kännetecknas av omvändelse och tro.

Jesu liknelse om nätet som kastas i sjön är en kraftfull uppmaning att tro på Jesus.
Den goda fisken tas till vara och den dåliga ska änglarna en gång vid tidens slut rensa bort.

Det finns en dubbelriktning i liknelsen. Dels handlar den om att vara ”infångad” av fiskaren, av Kristus. Men den handlar också om att vara med och kasta ut näten för att flera ska fångas av budskapet om Guds riket.

För att Gud ska bli allt i alla. Eller allt över allt, som orden också betyder.
Med det perspektivet kan vi leva med tillförsikt inför framtiden och samtidigt ha en uppgift i nuet.
Tillsammans gestaltar vi Guds rike redan här och nu.
Och om vi möter svårigheter i nuet betyder inte det att utgången är oviss.

Så är kyrkoårets sista söndag, Domsöndagen, den mest dramatiska, men också den mest trösterika av söndagar.
Domen innebär inte att Gud förkastar sin skapelse.
Domen talar om Guds kamp för allt det han har skapat. Hans kamp för dig och mig.

Domsöndagen, eller Kristus konungens dag handlar om avslut.
Hur våra liv har varit vet vi ganska mycket om.
Vi kan också ha tankar inför det kommande, då handlar det om att ha rätt perspektiv, både i våra egna liv och i församlingens liv.
Ser vi bara att dagarna blir mörkare och mörkare, eller kan vi se att en dag ska det vända och bli allt ljusare?

Vi väntar en ny himmel och en ny jord, där rättfärdighet bor. Och som inledningsorden från psaltarpsalmen påminde oss om så är Gud densamme och hans år har inget slut.

Det riket som en dag ska komma, kan vi redan nu föregripa och dra till oss och leva ”som om” det redan var här.

Jesus säger ”Se, jag gör allting nytt”. Det gäller för evigheten, men han börjar med det redan nu.

När vi står inför en oviss framtid kan vi också få sjunga som Horatio Spafford: ”O, Herre, jag längtar att se vad jag tror. Skåda dig i din härlighet stor. Ja, snart ska du komma; då allt blir mig väl, ty i nåd har du frälsat min själ. Det är väl med min själ.”.

Ett sådant djup, som Horatios Staffords sång ger uttryck för, hittar man inte hos någon som lever flyktigt och själv vill kontrollera sitt liv och sin själ. Att leva så och kunna säga ”allt är väl med min själ” är att leva med en frid som övergår allt förstånd, ett lugnt och orubbligt hopp som är fött i gemenskap med Gud. Det är att leva ett liv i förtröstan på Guds löften.
Det kan vi få göra här och nu!

Allt har ett slut. Men slutet är ingen katastrof. Slutet är ett möte. Gud har sista ordet.
I den trygga förvissningen kan vi fira Domsöndag, Kristus konungens dag, vi kan leva med tillförsikt inför framtiden och hålla fast vid löftena.